

העם

קור בעצמות

השלג ירד, הרוחות

סערן, והערים

לכשו תחפושת של פורים

"אלוהים לא אהב ילדים!" התלונן נער בתחפושת של אינדיאני, כאשר הציץ מבעד לחלון דירתו התל-אביבית בבוקר חג-הפורים.

בחוג סערן הרוחות כמו על גשריה-פיי קוד של אוגיה בלב ים ביום סוער. מפעם לפעם הצליף הגשם בבתים. תקלה ברשת החשמל שיתקה חלקים גדולים של העיר במשך שמונה שעות, מנעה מתושבים רבים חימום. הקור העז חדר לעצמות.

איש אינו ווכר יום-פורים כזה בדור האחרון.

לילדי ירושלים נתן הקדוש-ברוך-הוא פרס-תנחומים: השלג, שכיסה את העיר כולה ושהטיל עליה מצור לבן (ראה עמודים 32-33). ההתרגשות על תופעה חריגה זו, שאינה מוכרת לילדים קטנים, פיצתה אותם על אובדן חג-התחפושות. העיר כולה כאילו התחפשה.

במשך יומיים-שלושה נשכחה איחולתם של הפוליטיקאים הנוגסים איש בבשר רעונו בלא מטרה ותכלית, נשכחו תעלולי הקנאים בחברון, נשכחו הגזירות הכלל-כליות שאיש לא הבין את מגמתן. כוחות חוקים יותר טילטלו את הארץ.

רבים יתכן שגרמה לכך התחושה כי עימו מת השריד האחרון של תקופה. התקופה שאותה סימל יגאל אלון חלפה ללא שוב — על כך העידו דווקא סידרי הלוייתו של יגאל אלון. אלון היה סמל הפלמ"ח — כוח צבאי-חלוצי, שמאס בגיי נונים החיצוניים של מיליטריות עקר (ראה עמודים 30-26). אולם אלון נקבר דווקא לפי כללי הטכס הצבאי. עוזרו ותלמידו בפלמ"ח, יצחק רבין, הופיע לטכס כשהוא עונד דרגות של רבי-אלוף, וכך עשו כמה מחבריו.

כמו כל חבריו, היה יגאל אלון אתי-איסט גמור, הומניסט חילוני מובהק. אולם הלוייתו נערכה לפי כל כללי הדת היהודית. לא שירי הפלמ"ח והקניבז, אלא פרקיי-תפילה, הושמעו בפי תזנים בדרך אל הקבר.

יגאל אלון וחבריו תרמו להקמת המדינה יותר מכל חלק אחר של העם. אך ביש-ראל של 1980, סיגנון הקניבז והפלמ"ח שוב אינם אלא זיכרון רחוק. גינוני הדת והצבא תפסו את מקומו.

מדיניות

אור אדום בבית הלבן

לאמריקאים נמאס לחוציא

את הערמונים של

מנחם בגין מן האש

אין פרלמנטר בעולם השמה להימצא

תוס: האיש שסימל עולם שאבד התיימר להילחם על העולם שישנו, כדי להחזיר את הגלגל אחורה.

יתכן כי המאמץ האחרון הזה התייש אותנו. יתכן גם שהגורל היתר בו סופית. עתה, כאשר לפי כל הסקרים עומד הליכוד ליפול, והמעיי רך עומד לחזור לשלטון, יכוד היה אלון לזכות פור-פוסף בהישג המיווי חל. ואז נדם ליבו.

האיש שכל חייו עמדו בסימן השאלה של האמלט — "להיות או לא להיות?" — חדל מלהיות.

מפלגת-העבודה, אם תחזור לשלטון, שוב לא תהיה המפלגה שאיש כמוהו יכול היה להאציר עליה מרוחו. תנועת-העבודה שזו מתה עימו.

אפשר להיפרד ממנו במילות-הפרידה של פורטיגבראס, נסיך גורווגיה. ליד גור פתו של האמלט, נסיך דנמארק:

"ארבעה קצינים ישאו, כשאת חיילי, את האמלט לבמה";

הן הוא זכה להיות מורם אל על, כי אז

הלוא נשא בהורד את כתר המלך כות..."

ולכוסף עבר ניתוח. זה עזר במיקצת, אך עיוות את פניו בצורה אחרת. פניו נראו קפואות. בעידן הטלוויזיה זה היה אסון. בארץ גדד דור חדש, שלא הכיר את אגדת אלון, מצביא הפלמ"ח. בעיניו נראה כעוד עסקן רחוי. בסקרי רעתי-הקהל היה מתחרה זומר מאוד על תואר הפופולריות. המהפך של מאי 1977 היסל את עורו למו — העולם שבו עוד שלט הסיגנון הצברי, שבו דובר עוד — לפחות להלי-כה — על ערכים חלוציים, מוסריים.

באופוזיציה לא בלט ולא הצטיין. אך נעים היה להיפגש עימו בכנסת. בהשוואה לרובם המוחלט של הח"כים, שהם אנשים אפורים, עסקנים מיקצועיים מן הדרג הי-נמוך, קארייריסטים ללא-בושה, חסרי אי-כות אנושית. בלט אלון כאדם, כאביר, כאציל. תזכורת לתקופה שהיתה. אפשר היה להפנות לו את הגב, מבלי לחשוש מפני סכין.

לאחרונה אזר עוז והרדיע שיתמודד עם שימעון פרס על תפקיד ראש-הממשלה-הבאה, אם יפול הליכוד בבחירות. כמה מטובי המפלגה עודדו אותו בכך.

אלון עשה את המאמץ. הוא הופיע ב-טלוויזיה כלוחם צעיר ונמרץ, היוצא למע-רכה חדשה. אך היה בכך הרבה מן הפא-

שמונה אלופים נושאים את הארון "ארבעה קצינים ישאו, כשאת חייל —

זר נשיא-המדינה ליד הקבר — את האמלט לבמה..."

יצחק רבין (במדי רבי-אלוף) עם הרמטכ"ל בתל-אביב במסגרת חלוציות ופלמ"ח, דרגות ודת

בבידוד מוחלט. לבד מול הכלל. פחד זה רודף את נציגי ארצות-הברית באו"ם. פעם הם שלטו במוסד זה, כשהיה כימעט מועדון סגור של מדינות המערב. אולם בשנים האחרונות גבר הבידוד האמ-ריקאי, מול פני הקואליציה של הגוש הקומוניסטי והעולם השלישי.

כאשר פלשו הסובייטים לאפגניסטאן, נשמו הנציגים האמריקאים באו"ם לרווחה. במעשה זה קראה ברי-המועצות תיגר על העולם המוסלמי בפרט, ועל העולם הי-שלישי בכלל. בהצבעה באו"ם נשארה הי-מעצמה הסובייטית כימעט בבידוד גמור. ואילו האמריקאים התחברו שוב עם הרוב. ברגע זה עלה עניין ההתנחלות הי-ש-ראלית בחברון. הנציגים הסובייטיים יכלו לשפשף את ידיהם בהנאה. הם התכוננו להפוך את הקערה על פיה, לבודד שוב את האמריקאים.

מעשה אווילי. בעבר נכנעו האמרי-קאים ללחץ ישראל, שנעזרה בלובי היהודי החזק בארצות-הברית. בעל כורחם הצביעו שוב נגד הרוב באו"ם. תוך בידוד עצמי. אך הפעם לא היה לאמרי-קאים כל חשק לחזור על תרגיל כזה של התאבדות דיפלומטית. להוציא את הערי-מונים של מנחם בגין מן האש.

האמריקאים זעמו. גם בעבר התנגדו (החשך בעמוד 34)

ואם גם הם נראו בלתי-הגיוניים, לפחות היה בהם הוד של איתני-טבע.

מול פני האגם

רק לעיתים רחוקות

קורה שמותו של

איש אחד משרה

עצבות בה עמוקה

כרב כה רבים

הכינרת גאתה, כפי שלא גאתה במשך שנים רבות. הבצורת הממושכת הוכתה שוק על ירך. כל מאגרי המים של הארץ מלאו. ואילו במאגר המרכזי של מימי ארץ-יש-ראל — הכינרת — הגיעו המים כימעט לגובה המירבי.

יגאל אלון, שחי על גדת הכינרת, שוב לא יכול היה לראות זאת. אך הוא נקבר מול פני האגם הגואה, שחזר לאיתנו.

תפילה לאתאיסטי. הלוייתו של חברי-הקניבז, מפקד הפלמ"ח, נערכה בגשם השוטף. אלפים נהרו אליה מכל חלקי הארץ. גם מי שלא בא למקום, חש בעצי-בות עמוקה.

רבים הופתעו מעומק הרגשות שבליבם. רק לעיתים רחוקות קורה שמותו של אדם אחד משרה עצבות כה רבה בלב כה